

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Τρίτη τοῦ μηνὸς Γεννάριου
καὶ πηδῶν Καλικαντζάρου.

Ἐτος χίλια κι' ὀκτακόσια κι' ἑννενηκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἐτιμ-Πασσά γὰρ δῶρο σὰς χαρίζω διαλεκτό.

Ἐξάκοσα σὺν ὀκτώ,
φθῶ ἴσῳ χρόνῳ τὸν φρικτό.

**Νέος χρόνος,
νέος πόνος.**

Στηθοδέρνεται μιὰ μάννα κι' ὀλομόναχη θρηνητ
κι' ἀντιλέλησ ἕνας βόγγος μὲ τὸ χρόνο ποῦ μᾶς μπαίνει:
«μὴ τὴν κλαίτε τὴν Ἑλλάδα, ποῦ πατοῦν Ἀγαρηνοί,
κλαίτε μόνο τὴν Ἑλλάδα τὴν Ἑλληνοπατημένη.»

**Τὸ Δέντρο τῆς Πρωτοχρονιάς,
ποῦ τρέχει κόσμος καὶ νουνηδῆς.**

Φ.—Κυτᾶτε δέντρο μιὰ φορὰ γιὰ τὸν καινούριον χρόνο !..
μὰ πῶς τὸ καμαρώνω !

Ἐδῶ Βουλαῖς,
ἰδῶ κι' Αὐλαῖς,
Λαοί, Στρατοὶ καὶ Ναυτικά,
καὶ κόμματα πολιτικά.

Ἄς εἴθ' ἢ σύγχρονος Ἑλλάς
καὶ κάθε πρῶτος Ἄρης,
ἰδῶ κι' αὐτὸς ὁ Μαγουλας,
κι' αὐτὸς ὁ Καββαλάρης.

Ἐπὶ δέντρο τοῦτο τὸ ὕψηλό
τὴν Ρωμηροσύνη προσκαλῶ,
καὶ τῶν μεγάλων καὶ μικρῶν τὰς τάξεις καὶ τὰ γίνη
χωρὶς καμμιὰ διάκρισις κι' ἰξαιρίσις νὰ γίνη.

Ὁ Φασουλῆς σὰς ἐκτιμᾷ,
κι' ὀλος χαρὰ καὶ πλούτος
θὰ σὰς χαρίσῃ μποναμῆ
νὰ λίτε εἶταί τε τοῦτος ; »

Ὁ στιχοῦργος ὁ ξύλινος μιὰς καρακάλας Μούσης
τελῶν ἀγάπης σόρον
θὰ σὰς χαρίσῃ δῶρον
νὰ μὴν πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ὀδῆς τῆς παρούσης.

Κυτᾶτε δέντρο μιὰ φορὰ γιὰ τὸν καινούριον χρόνο !..

μὰ πῶς τὸ καμαρώνω !

Κυτᾶτε δέντρο μιὰ φορὰ κι' ἄρχιστε παρασάδες
μικροὶ μεγάλοι τώρα...
ἰπέμασα ἴστους κλέωνος τοῦ μικροῦ Ἐτιμ. Πασσάδες
νὰ σὰς τοὺς κἀνω δῶρα.

Καὶ ποῖς θὰ ὄη, μωρὴ παιδιὰ,
τὸ δέντρο τοῦ Γεννάριου,
κι' ἔσαν Ἐτιμ ἀπ' τὰ κλαδιὰ
γιὰ δῶρο δὲν θὰ πάρη ;

Καὶ ποῖς μεγάλος μας ἀνήρ
δὲν θὰ ζητήσ' εἰκόνα,
ποῦ θὰ τὴν εἶχ' σουβενῶ
καθ' ἴδιον τὸν αἶωνα ;

Ὁ Φασουλῆς ὁ ξύλινος εἰς ὅλα σὰς ὀδοκίμασε
καὶ σήμερα φωνάζει :
«τὸ δέντρο τῆς ἐλευθερίας γιὰ ὅσῳ πῶς ὀρίμασε
καὶ τί καρπούς μᾶς βγάζει.»

Χυμός όρχη και πλημμυρεί
τά μίσα του και τάρρα,
πού μίσα ' από του Θεωωρή
έβγήκε την φαλάκρα.

Χυμός φουντόνει και λυσσά
μίσ 'στού κορομυ τό ξύλο,
και βγάξει τον Έτιμ Πασσα,
τόν Στρατηλάτη τόν φισά,
κάθε κλαδί και φύλλο.

Και στίκουν γύρω μούτσουνα και χάσκουν ένεά...
χαίρε, γενναίων γενεών γενναία γενιά,
και δένδρον άγλαόκαρπον, πού σκίπονται πολλοί
μετά του Φασουλή.

Όλοι τρίζετε σιμά
νά σας δώσω μπωναμαξ
τήν εικόνα τήν χρυσή...
νά και τούτος, νά και σύ.

Μιά μεγάλη 'στούς μεγάλους, μιά μικρή γιά τούς μικρούς,
νά πετξ μ' αυτήν ό νους σας 'στούς θριάμβους τούς μακρούς,
'στης εικόνας τών προγόνων νά τήν βάλουμε κοντά
και του ξένου και του φίλου νά του λίμε αγιλί μπουρντά
για νά 'δης και μιά φιογούρα, για νά 'δης και μίαν εικόνα,
πού 'προσμέναμε πώς θέλθη για νά 'δης τόν Παρθενώνα.

Κάθε τζάκι όκλεκτό
κι 'οι μεγάλοι και τό πλήθος
χαϊμαλί και φυλακτό
νά τόν έχουν μίς 'στό στήθος.

Νά τόν ψάλουν σάν πατέρα
νέοι Πίνδαροι κι 'Αλκαίοι,
κι 'έμπροστά του νύκτα 'μίρα
χρυσοκάντυλο νά καιή.

Κάθε μέρος, κάθε δώμα
νάχη του Πασσα τή μούρη,
και 'στόν ύπνο μας άκόμα
νά τό κόβουμε κουμπούρι.

Ένας τέτοιος μπωναμαξ
πρέπει σήμερα για μάξ,
πού μας ξέρουν Τουρκοφάγους
και 'στούς πολικούς τούς πάγους.

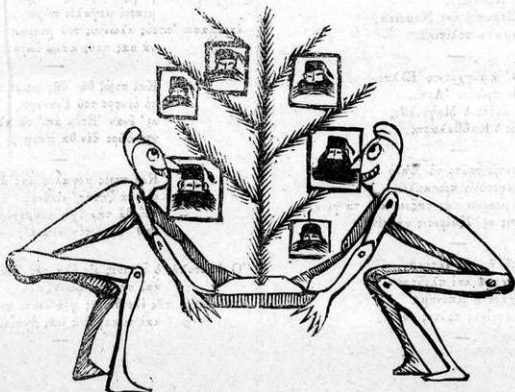
Τώρα βγάλετε τά παπούτσιμα και τής κάλτσαις σας μαξί
νά φιλήσω τά ποδάρια καθενός Ρωμηού Γαζή.
Βάλετε τα 'στην άράδα, φέρτε νά τά κάνω μάτσι.
πού μας έκαναν 'στούς Τούρκους νά πληρώνωμε χαράτσι.

Θέλω καθενός ποδάρι
φιλημένο ν' άπομείνει,
και 'στη φέστα του Γεννάρη
Ποδοφιλήμα νά γίνη.

Θέλω νά γίνη μιά γιορτή και μιά καινούρια Σχόλη,
πού νά θαυμάσουν όλοι.
Θέλω ξεφάντωμα τρελλό
και νά βαρούν όρχήστραις,
κι 'όλο ποδάρια νά φιλω
κι 'έξ έχουν και χιονίστραις.

Μά τώρα φίλησε και σύ μαζί μου, Περικλίτο,
καμπόσα πόδια ντισταγί, πού κάνουν για παρκίτο,
φίλα σκληρά, φίλα λεπτά, φίλα μικρά μεγάλα,
κι 'όλα τά καθηγίσιε πολεμική φυεγάλα.

Κι 'άφου μαζί μου τάσπασής, μί 'γιαί σου και χαρά σου,
χωρίς νά σου 'μιλήσω
φέρε μου μίς 'στό στόμα μου τά ξυλοποδάρα σου
νά-τά καταφιλήσω.

Και μετ' αὐτὸ τὸ φίλημα, βρέ Περικλῆ ψυρίλη,
 θέλε καιὸ τὰ πόδια μου μίς 'στὰ δικά σου χεῖλη,
 καιὸ φίλα τα καιὸ φίλα τα χωρὶς νὰ λημονῆς
 ἴτι κι' ἐγὼ 'Ξεσπάθωσα κι' ὑπῆρξα Τουρκομάχος,
 κι' ἂν δὲν τὰ καταδῆσαι καιὸ τὰ περιφρονῆς
 τότε ξεσκαπουτοῦμαι καιὸ τὰ φίλῳ μονάχος.

Ὁ χρόνος ποῦ μάς ἔρχεται μὲ πλοῦτη φορτωμένους
 καιὸ μάς ὑπόσχεται σειρὰν θριαμβῶν ἑξαισιῶν,
 ἴλει μὲ Ποδοφίλημα νὰ δοξασητὸ τὸ γένος,
 ἴλει καθέναν νὰ φιλή τὰ πόδια τοῦ πλησιον.

Θέλει κι' ἔξω κι' ἰδῶ πέρα
 νὰ σοῦ λέω καλημέρα,
 καιὸ σὺ δίχως νὰ μιλῆς
 τὰ παπούτσι νὰ μοῦ βγάλῃς
 καιὸ τὰ πόδια μου ν' ἀρπάξῃς
 καιὸ μᾶτε μούτε νὰ τὰ φιλῆς.

Αὐτός ὁ καινούριος χρόνος, ποῦ περιλαμπρος ἐφάνη
 πλήρης ὀδῆς καιὸ τιμῆς,
 θέλει μόνον 'στοὺς δρομαῖς
 νὰ δοθῇ χρυσὸ στεφάνι,
 καιὸ καμπῶσαν ἔξ ἡμῶν
 τὰ ποδάρια ν' ἀσημάσῃ,
 κι' ἔτσι νὰ τὰ φερῶσιν
 'στῆς πατρίδος τὸν βωμόν.

Εἴποια λοιπὸν ὁ ζῦλιος 'στοὺς καλεσμένους 'μίλησε
 μ' ὁ Περικλῆς τοῦ Φασουλῆ τὰ πόδια καταφίλησε,
 μ' αὐτὸς τοῦ Περικλείτου, κι' ἄρχισαν τὴν κουβέντα,
 μ' ὁ Φασουλῆς τοῦ 'ρώναξε 'εβρί βλάκα μὲ πατιντά,
 μ' ὁ στὴν βοῆν τῆς ἰορτῆς τῆς ἀληθῆς εὐθιμοῦ
 καὶ κέρω μεταρρῶμισιν 'στὸ λιγαρόν σκαθὶ μου,
 κι' ἀπὸ τῆς ριμαῖς ἀγαπῆς
 πιστεύω νὰ σ' ἀρίση,
 μὰ γιὰ περίπατο μὴ πῆς
 'στὸ μύλο τοῦ Πανιέση.

Διόρθωσις 'στὸ λ ι γ ε ρ ὁ ν ἀνάλογος πρὸς τὸν καιρὸν.

Ὁ τρομαρὸν καιὸ πτερωτὸν ποδάρι,
 καιὸ σὺ πατοῦσα, μόνο μου καμάρι,
 εἰσεῖ τὴν νικην κράξεται,
 τὸν τύραννον τρομαξεται,
 ὁ Τούρκος νὰ σαστίση,
 τὸ πόδι μου νὰ λήση.

Ποδάρι μου λευκότατο σὰν γάλα
 σὰν βλέπω νὰ τὸ βάλῃς 'στὴ φευγάλα,
 ν' ἀφίνης 'πίσω τὰ σκυλιὰ,
 ποῦ μάς νομίζουσι γιὰ πουλιὰ,
 νὰ μόνη τακτικὴ μου,
 νὰ κι' ἡ πολεμικὴ μου.

'Στὸν οὐρανὸ βροντοκοπῆ κι' ἀστράφτει,
 τριγύρω μας ὁ πόλεμος ἀνάφτει
 'πίσω κι' ἔμπροσ καιὸ 'στὰ πλευρά,
 καιὸ τὰ ποδάρια μου τ' ἀβρά
 'στὸν σβέρκο μου κτυπᾶνε
 καιὸ 'στὴν Ἀθῆνα πάνε.

Γιὰ τῆς Πατρίδος τὴν ἑλευθερίαν
 καιὸ τὸν κλεινὸν προγόνον τὴν ἀνδρείαν,
 γι' αὐτὰ σαλπάρω καιὸ πιτῶ,
 καιὸ πῆρω δρόμο δυνατό,
 καιὸ εἰν θὰ σταματήσω
 προτοῦ νὰ τὰ ποκτῶσω.

Πῶ! πῶ! Καράβια... 'δέστε τα...
 νὰ δᾶς τὰ 'πούμε... 'πέστε τα.

'Ἀρχιμηγιὰ κι' ἀρχιχρογιὰ
 κι' ἄς πῆς εἰρήνης κανονιὰ,
 κι' ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος,
 ἔλθας μυρίζει κλώνος.

'Ἀη-Βασίλης 'σίμωσα
 —ὁ Μαγουλᾶς ἰθὺμωσα—
 ἀπὸ τὴν Καισαρεία
 —λιφάνα πᾶνε τρία—

Βαστῆ κοντύλι καιὸ χαρτί
 —πῶ! πῶ! Ρωμαίτικη γιορτῆ!—
 χαρτί καιὸ καλαμᾶρι,
 κι' ἔνα βαρὺ σαμᾶρι.

Σὰν τι νὰ γράφῃ, βρέ παιδιὰ,
 κανεῖς ὄν 'πῆρε μυρωδιὰ,
 μὰ τὰ σαμᾶρια τ' ἔχει
 γιὰ τὸν Ρωμηῶν τὴν ραχῆ.

Βλέπει Ναυμάχους τοῦ καιροῦ
 —ψάλε τους σὺ, Κρεμμυδαροῦ—
 νὰ πᾶνουμε μαριδες,
 ροφούς καιὸ σιναγριδες.

Μὰς δίνει Στόλο πλουμιστὸ
 ἀπὸ χαρτί χρωματιστὸ
 'στῆς γειτονιαῖς νὰ βγοῦμε
 τὰ Κάλαντα νὰ 'πούμε.

Δίνει καιὸ μπάμπαις ἀδεμαναῖς
 —πῆν ἡ τρομαρῆς κι' ἡ φωναῖς—
 καιὸ κάστρ' ἀπὸ χαρτόνι
 γιὰ νὰ τὰ κάνουν σκόνη.

Χαρτένια μάς φιλοδωρεῖ
 τὴν Πρίβιζα τὴν τρομαρῆ,
 ποῦ μῆνες καιὸ γιὰ τούτη
 'ζωδεύουμε μπαρουτι.

Κι' ἐκίνο τὸ Καραμπουροῦ,
 ποῦ μάς ἐσάψιμε τὸν νοῦ,
 τὸ φέρνει λαχαράτο,
 φουσκ καιὸ πέρτει κάτω.

Μαζεύει κι' ὅπλα καιὸ σπαθιά
 —τὰ χῶνει μίς 'στὴ γῆ βυθιὰ—
 καιὸ μάς φορεῖ ζυλιόνα
 νὰ μὴ μάς βάζουν σ' ἔνομα.